

Egy példabeszéd több tanulsággal

Számomra ez a rész több üzenet is hordoz.

Az egyik, hogy az Apa elfogadta a Fiú döntését, bár biztos nem értett vele egyet. A fiú szabad akaratot kapott. Szabadságával rosszul élt, egészen mélyre süllyedt. Az örökségét nem kezelte megfelelően. Rájött, hogy rossz döntést hozott, és kereste a kiutat. Kétségbeesett, reményvesztetté is vált. Szégyen, fájdalom és a veszteségek siratása közben büntudatot is érzett. – Hányszor, de hányszor vagyunk így a saját életünkben mi is! És mint ahogy a tékozló fiú is, az Atyánál találunk biztos menedéket. Az Atya maga siet a tékozló fiú elé, amikor hozzá fordul segítségért. Nincs vád a részéről, nincs hosszú útmutatás, csak egy irány. Egy ölelő, befogadó kéz, és az érzés: Bízhsz bennem! Tudatni akarja, hogy „itt vagyok”, „veled vagyok”, nem tervezem lemondani rólad, sőt ünnepet ülünk, hiszen öröm a hazaérkezésed.

Nem tettei szerint köszönti, hanem szeretettel, feltétel nélkül. Nemcsak megbocsájt, hanem kifejezi szeretetét, örömét is. A visszafogadás ünnepi keretek között történik.

Az otthon maradó fiú valószínűleg már azért is elítélte a testvérét, mert elment. Ő egy kötelességét ismerő és teljesítő fiú. Ő nem tud megbocsájtani. Szembeállítja önmagát testvérel. Kimutatja az elégedetlenségét, és igazságtalannak véli apja döntését, pedig az Apa vele szemben is igazságos, hiszen ő is megkapta korábban a részét („elosztotta köztük vagyonát”). Apja nem vonja kétségbe az érzéseit, arra reagál, ami a szavak mögött van, a haragra. Arra biztatja, hogy neki is örülnie kellene, hiszen az atyai ház mindenki előtt nyitva áll, akármilyen múlttal rendelkezik is.

Mindannyiunknak lehetősége van élni az Atya befogadó szeretetével, de nekünk is őszinte bűnbánatot kell tartanunk, vágynunk kell rá, hasonlóan a tékozló fiúhoz.

Cseh András és Szilvia, Székesfehérvár